

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5313/2019
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца КУД „Коло“ Бујановац, чији ј пуномоћник Драган Величковић, адвокат у ..., против тужене Јавне установе за образовање и културу „Вук Караџић“ Бујановац, коју заступа Правобранилаштво Општине Бујановац, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1603/18 од 15.03.2019. године, на седници већа одржаној 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1603/18 од 15.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 570/17 од 22.11.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исели лица и ствари из пет учионица, додатног простора, два санитарна чвора, који су на скици вештака означени бројевима 1-8 и ходника који повезује наведене просторије, у делу зграде која се налази на кп. бр. .../..., уписана у лист непокретности број ... КО ..., и да преда тужиоцу кључеве посебног улаза на северној страни наведене зграде; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 100.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1603/18 од 15.03.2019. године укинута је првостепена пресуда, одбијен тужбени захтев и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 46.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, између правног претходника тужене Друштвене установе за образовање и културу „Вук Караџић“ Бујановац, као уступиоца и преносиоца, и тужиоца, као примаоца и корисника, закључен је уговор о уступању непокретности на трајно коришћење 12.01.1996. године којим је уступилац, као корисник зграде Дома културе у Бујановцу, приземље у северном делу зграде које се састоји од седам просторија предао у државину и на трајно коришћење тужиоцу без накнаде.

Тужилац је у државини предметне непокретности од 1980. године. Тужена је током 2016. године онемогућила тужиоца да и даље користи непокретност тако што је у неке од просторија уселила три удружења, а друге затворила.

У листу непокретности број ... КО ..., објекат Дома културе, у којем су предметне просторије, изграђен на катастарској парцели број .../..., у време покретања ове парнице био је уписан као својина Републике Србије са правом коришћења правног претходника тужене, а сада је уписан као јавна својина Општине Бујановац.

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 293/17 од 18.10.2017. године правноснажно је утврђено да је уговор о уступању непокретности на трајно коришћење од 12.01.1996. године ништав.

Према становишту другостепеног суда, тужилац нема право на државину предметних просторија јер је пресудом Основног суда у Бујановцу П 293/17 од 18.10.2017. године утврђено да је уговор о уступању непокретности на трајно коришћење од 12.01.1996. године ништав. Чињеница да је тужена онемогућила тужиоца да користи наведене просторије не утиче на основаност тужбеног захтева јер морају бити испуњени кумулативно услови да тужилац има право државине спорних објеката и да се они налазе у фактичкој власти тужене.

Врховни касациони суд није ценио ревизијске наводе којима се истиче да законски заступник туженог није имао потребно овлашћење за вођење парнице јер представљају указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 9) ЗПП због које се ревизија, према члану 407. ЗПП, не може изјавити.

Нису основани ревизијски наводи којима се истиче да су побијаном пресудом погрешно примењене одредбе члана 81. Закона о основама својинскоправних односа. Судска заштита државине по основу права на државину из члана 81. ЗОСПО подразумева право на заштиту законите државине. Имајући у виду да је правноснажном пресудом Основног суда у Бујановцу П 293/17 од 18.10.2017. године утврђено да је уговор о уступању непокретности на трајно коришћење од 12.01.1996. године ништав, тужилац нема закониту државину предметне непокретности. Тужилац је у државини спорне непокретности од 1980. године, али није доказао да је од тада до 1996. године имао државину на основу пуноважног правног основа подобног за стицање права својине, односно да од 1980. године има закониту државину. Напротив, правноснажно је утврђено да је уговор о уступању непокретности на трајно коришћење од 12.01.1996. године ништав, те је тужиочева државина заснована на том уговору незаконита. Тужилац је имао државину спорног објекта у периоду од 1980. године до

2016. године, али ни протек времена не чини тужбени захтев основаним јер је правилно утврђено да тужилац нема закониту државину.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. става 1. и 154. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у том поступку, а поред тога, захтев за накнаду трошкова није ни опредељен у смислу члана 163. става 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић